

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 lipca 2019 r.

Pozycja 147

POSTANOWIENIE z dnia 4 lutego 2019 r. Sygn. akt Ts 13/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

art. 193 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 stycznia 2018 r. skardze konstytucyjnej M.J. (dalej: skarżący) zarzucił art. 193 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm. dalej: k.p.k.) niezgodność z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą.

Sąd Rejonowy w K. (dalej: Sąd Rejonowy), wyrokiem z 29 października 2013 r. (sygn. akt [...]), uznał skarżącego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw, tj. posługiwanie się jako autentycznymi egzemplarzami skarg konstytucyjnych oraz innymi pismami w postępowaniu przez Trybunałem i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Od powyższego orzeczenia skarżący złożył apelację, w wyniku której Sąd Okręgowy w K. Wydział VI Karny Odwoławczy (dalej: Sąd Okręgowy) wyrokiem z 4 czerwca 2014 r. (sygn. akt [...]), uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Jednym z powodów uzasadniających uwzględnienie apelacji była niepełna opinia biegłego powołanego przez sąd pierwszej instancji.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd Rejonowy wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]) wymierzył skarżącemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 3 lat próby. Ponadto orzekł wobec skarżącego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda oraz sądził na rzecz

Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 10.600,83 zł. Stanowisko sądu pierwszej instancji podtrzymał Sąd Okręgowy wyrokiem z 29 września 2017 r. (sygn. akt [...]).

Skarżący, 24 lipca 2018 r., złożył wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego o wstrzymaniu wykonania „orzeczenia” w zakresie kosztów sądowych i grzywny.

Zarządzeniem z 2 października 2018 r. Trybunał zwrócił wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego ze względu na niespełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 44 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072).

Pełnomocnik skarżącego 15 października 2018 r. złożył wniosek o wstrzymanie wykonania „orzeczenia” w zakresie kosztów sądowych i grzywny. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że „przymusowe uiszczenie tych kosztów może spowodować znaczny uszczerbek w utrzymaniu rodziny skarżącego, która składa się z dwójki małoletnich dzieci, a uszczerbku tego nie będzie można naprawić w przyszłości nawet jeśli orzeczenie zostanie uchylone”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

2. W myśl art. 193 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.; dalej: k.p.k.) jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. Z kolei zgodnie z art. 193 § 2 k.p.k. w celu wydania opinii sąd może zwrócić się do instytucji naukowej lub specjalistycznej.

Istota zarzutu niekonstytucyjności art. 193 § 1 i 2 k.p.k. sprowadza się do tego, że biegłym może zostać osoba, której wiedza nie została w żaden sposób zweryfikowana. Skarżący wskazuje, że zaskarżony przepis będzie niekonstytucyjny tak długo, jak ustawodawca nie wprowadzi systemu kontroli wiedzy osób ubiegających się o status biegłego.

W ocenie Trybunału skarżący nie kwestionuje normatywnej treści art. 193 § 1 i 2 k.p.k. lecz brak systemu kontroli wiedzy osób ubiegających się o status biegłego. W związku z powyższym, zakwestionowane przez skarżącego przepisy nie stanowią źródła wskazanego przez niego naruszenia konstytucyjnych wolności i praw. Z tych samych względów nie można również przyjąć, że skarżący sprostął obowiązkowi wskazania sposobu, w jaki unormowania będące przedmiotem skargi doprowadziły do naruszenia jego konstytucyjnych wolności i praw.

Powyższa okoliczność, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p. TK, stanowi podstawę odmowy nadania dalszego biegu skardze.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.